

Occidit
Demetrius
So-
ter.

cidit, alios non sustinentes ejus impetum, persequens; abreptus est in caenum quoddam profundum, & transitu difficile, ubi prolapsus equo, omni effugio destitutus, ab occurrentibus oppressus est. Circundatum enim coronam, consixerunt jaculis: at ille etiam pedes generose repugnabat, donec crebris vulneribus confectus succubuit. Alexander vero de tanta victoria nuntium misit promotori belli Ptolemeo Philometori, Aegypti Regi, simulque ut firmaret regnum, filiam ejus Cleopatram petit in sponsam; quod quidem dolo malo promisit, ut post quatuor annos parit, & dicemus 22. Februar. à n. 4. Habebat enim Demetrius occisus duos filios, quos apud Gnidium hospitem deposuerat, cum magno auri pondere; ut servarentur paternae ultioni (ut inquit Justin. ubi dudum) Major post dictus Demetrius Nicanor, & secundus Antiochus Sideres; qui quidem in patris solium ascenderunt, ut suis in locis videbimus. Genebrard. Ann. 3956. Adrichom. 3805. Saliari. Briet. & Turfell. 3903. Joseph. 13. Antiq. cap. 5. Petr. Comest. in Machab. cap. 10. & D. Thomas, Serar. Sanctius, Alapid. Hugo, Lyran. & Carthusian. in 1. Machab. 10. demumque Petavius, 1. p. Rationar. tempor. lib. 4. cap. 10. Anno Christi 31. dies undecimus ejus sacri jejuniij.

Dies XI.
jejunij
Christi.

9 Romae hic dies Comitialis. Rosin. 4. cap. 4. Plura festa, sacra, ac ludos signat Polo; sed mendaciter, quippe quaequae signat, haudquaquam hujus diei, cum sint alia, à probatis AA. praescripta; nisi scribat ut pagina turgeat: sicque pregnans nequaquam impletur pagina. Figit Quinquatria Minervae, quorum Majora Romae celebrabantur, 19. Februar. Minora, 13. Jun. Ludos Palatinos, 20. Jul. Octavios Caesar acclamatus est Imperator, 16. April. Opus tumultuarium, profecto imperfectum: nullatenusque arridet; pro spectabili structurae forma, conspiciere rudera. Hac in die fuga figitur, seu potius singitur, Cippi, cui quotannis fiebat parentatio ad portam Rauduculanam, ubi ejus statua graea. Prado in Parerg. Fabulam refert lepidè Ovid. 15. Metamorph. fab. 49. & ut fabulam profert hic Natal. Comes. Causinus, 3. Symbol. 25. attribuit spectationi intensae pugnae taurorum: ex qua (inquit) species hominem vexavit, recursans in somnijs: tantanque vim habuit, ut is manè surgeret, enatis cornibus & portentoso capite: nescio an magis horribilis, an ridiculus. Consultus aruspex Cippum salutavit Regem.

Statua Cippo,
& ei
parentatio.

Ovid.

Rex eris, & sceptro tutus potiere perenni.

At ne nomine invito Romanum liberum gravaret populum, voluntarium generose elegit exilium. Genucio Cippo Praetori, paludato portam egredienti (inquit Valer. Maxim. 5. cap. 5. n. 3.) novi & inauditi generis prodigium incidit: namque in capite ejus subitè veluti cornua emerferunt. Responsum est, eum Regem fore, si in urbem revertisset: quod ne accideret, voluntarium sibimet ac perpetuum indixit exilium. Dignam pietatem, qua quod ad solidam gloriam attinet, septem Regibus praefertur! Cujus testanda rei gratia, capitis effigies aerea, qua excesserat portam, inclusa est. Ovid. d. succinit:

Cornuaque auratis miram referentia formam,
Postibus insculpunt, longum mansura per aevum.

Idem.

10 Hoc etiam die retrò annis quinquaginta, cum vidisset L. Junius Brutus, patrem suum & fratrem dolo occisos à Tarquino Superbo, ut eorum potiretur facultatibus; sese fatuellum finxit, & cum esset opulentus & sapiens, divitias fuisse deque fecit, inhians vindictae fatueltis velamine. Ni simulasset amentiam, amisset sanè vitam. Quapropter in risum & derisum cum filijs Tarquinij uti morio versabatur: & cum illis, eò quod anguis è columna lignea elapsus, Delphos profectus, interrogavit de portento; semper risum movens, ut nihil de illo caverent. Unde à Tito & Arunte pretiosis donis Pythiae oblati, Brutus (qui ab hujusmodi fatuitatibus cognomen habuit) baculum ligneum obtulit cum eorum risu; sed cavum, in quo, nemine sciente, virgam auream incluserat. Post socij interrogarunt, cujus fato futurum Romanum imperium? Ex Oraculo audierunt: Illius, qui primus oscula matri dedit. Illis magnis itineribus contendentibus Romam; Brutus, qui stulti sapiens imitator, jacens pronus matri dedit oscula terrae: quod quidem illos à regno expulit, & primum Consulem populus liber à tyrannide, constituit. Eleganter Ovid. 2. Fastor. à v. 711. Constant. hic. & Paul. Marf. Liv. 1. à sect. 192. & Halicarnass. 4. à n. 55. Briet. & Turfell. signant, v. c. ann. 222.

Bruii fatuitas
se-
mu. a. a.

Ejus donum
Apolli-
ni Delphi-
co.

Ejus inter-
pretatio
Oraculi.

Primus
Consul.

M. Manlius,
Capitolin-

11 Ab hinc anno 148. eodem die de rupe Tarpeja praecipitatus est M. Manlius vir strenuus, qui sexdecim annorum voluntarium se militem praebuit. Triginta septem militaribus donis à suis Ducibus ornatus, viginti tres cicatrices in pectore habuit. Cornel. Nepos, de Viris illustrib. n. 24. Plin. verò, 7. cap. 28. signat 33. Dictus Capitolinus, quippe expugnata Romam à Gallis, ipse

ex-

Seditiosus.

E saxo Tarpejo
pro
ceps actus

Ovid.

Statua Ju-
nio Valenti.

excitatus Sacrorum Anserum clangore, à muris strenuè repulit, cum jam essent in crepidine. Unde summè à Camillo, populoque Romano (Senatum jugulaverant Galli) praclarèque meritis, pretiosis muneribus dignatus, glorianter inter cives incedebat, animos plebis astute concilians, & detrahens Dictatori Camillo, cuius virtus praeclearior; ut deponeretur, evicit: suffectusque Cornel. Cossus, diem Manlio dixit, & uti calumniatorem, in vincula quoque conjecit. At plebs in signum moestitiae mutavit vestem, & in limine carceris excubavit. Itaque cum seditio timeretur, emissus est. Manlius potius tum efferatus, quam correctus, populum in violentiam, sese disponebat in tyrannidem. Cognovit populus proditionem favorem fingentis, & in libertatem revocavit Camillum; qui ad se pertractis plebis tribunis, Manlium accusavit, qui fordidatus causam dixit: verum quanvis proditio constabat ex testibus ac testimonijs; nunquam damnari valuit, quandiu coram Capitolio causam defendit: quo cognito, alio translatus, uniformi judicium suffragio, convictus; damnatus ac saxo Tarpejo demissus. Plutarch. in Camill. fusc: Unus eidem locus (subdit) eximia gloria monumentum, & patria ultima fuit. Tit. Liv. 6. à sect. 51. Nemo ex cognatis è supplicio moestus, immò à cunctis apposita notae ignominiae: etenim cum domus ejus esset, ubi nunc aedes & officina Monetariae Junonis; latum, ne quis patrius in arce aut Capitolio habitaret; & ne quis è gente Manlia vocaretur Marcus Manlius. Ibid. sect. 53. Plutarch. Rom. 99. 90. Alexandr. Neapolit. 6. cap. 11. & Valer. Maxim. 6. cap. 3. n. 1. Ovidius loquens de hujusmodi aede, 6. Fastor. à v. 183.

Ante domus Manlij fuerat, qui Gallica quondam
A Capitolino repulit arma Jove.

12 Eodem die erecta imperante Augusto statua A. Junio Valenti. Goltz in Augusti vit. Hunc vocavit Varro Herculem rusticellum: de Vit. pop. R. A. Junius Valens (inquit Plin. 7. cap. 20.) meruit in praetorio D. Augusti Centurio: vehicula cum culeis onusta, donec exinanirentur, suslinere solitus: carpenta apprehensa una manu retinere, obnoxius contra nitentibus jumentis: & alia mirifica facere, quae insculpta monumento ejus spectantur. Hoc etiam die ann. V. C. 220. morte Tarquini Prisci (ab Anci Martij filijs) industria Tanaquilis, Servius Tullius creatus est Interrex; qui ex munere, in regnum se introduxit, & regnavit 44. ann.

Ascon. Pedian. in Orat. Cicer. pro Milon. Halicarnas. 4. à n. 32. ita refert principatus violentiam: Hunc primum regnum (ait) praeter mores publicos quassisse Romani dicunt, non ex consensu Senatus populi, ut ante illum Reges ceteri; sed favore solius plebis corrupta, illeceque munificenti. Superiore tempore mos erat, defuncto Rege, Senatum accipere potestatem constituendam ad quam placeret formam Republica. Senatus Interreges creabat: illi virum eligebant optimum, nullo civium sociorumve, exterorumve discrimine, quem regem constituerent: quem si Senatus populi consentirent suffragia, & addicerent auspicia; assumebant imperium: quod si horum trium aliquid deesset, alter nominabatur, &c. Factus deinde vir aequus, atque modestus, pristinam parum servatarum legum invidiam abolevit actis posterioribus: adeo ut opinionem post se relinqueret, voluisse, deposito regno, libertatem populo, & Republica curam reddere. Ritus fuscè tractat Alex. Neapolit. 5. cap. 7. Spatium temporis à defuncto Rege usque ad creationem sequentis, interregnum dicebatur: & qui praerat, cum regia potestate & insignibus, interrex erat. Pompon. Latus, de Magistratib. Roman. cap. 5. Ad regimen civitatis eligebatur, duntaxat ut legitima esset electio Regis à Senatu & populo per Curias vocato, & suffragantibus cunctis. Posterioribus enim temporibus, interregis non fiebat electio usque in IV. Kal. Februar. ut videbimus d. 29.

Servius Tullius Interrex electus usurpavit regnum.

Quid interrex in Rep. Romana?

Victoria Atilii Reguli de Carthaginiensibus.

Serpens portentosus.

13 Hoc etiam die M. Atilius Regulus primo bello Punic. post victoriam navalem de Carthagenensibus, collega L. Manlio Vulfone, transivit in Africam cum classe, & totam regionem populatus, obsedit famosam urbem Adin. In auxilium venientes Duces Carthagenensium affecit maximam cladem, illos compellens ad sepulchra pugnare; quod nullus equitatus, nec elephantorum usus: eo in praelio caeli duodeviginti armatorum millia, equorum capti quinque millia cum elephantis octo; & receptae septuaginta tres civitates in Romanorum ditionem. Salas & Pradin Parerg. Pergenti cum exercitu in Tunecum, quò castra fixit; ad Bagradam fluvium serpens portentosa magnitudinis occurrit, quem occidit maximam militum cladem. Florus lib. 2. cap. 2. & Tit. Liv. Epitom. lib. 18. Erat pedum centum viginti, tam duris squammis, ut resisterent telis, resiliens sagittis. Tandem muralis machinae saxo contractus, multis simul appetitus venabulis discerptus est. Hujus pelvis Romae suspensa in templi Capitolini tholo diu duravit: ut per oculos crederetur, esse posse hujusmodi

modi monstrum. Briet. ann. v. c. 498. Sil. Ital. 6. à v. 151. depingit.

Sil. Ital. Horror mente redit monstrum exitiabile, & irà Telluris genitum, cui par vix viderat atas Ulla virum, serpens centum porrectus in ulnas. Idem refert Zonaras, Annal. Tom. 2. & Aul. Gell. 6. cap. 3. Plin. 8. cap. 14. Pel- lis ejus (inquit) maxillaque usque ad bellum Numantinum duravere in templo. Suffragatur Valer. Maxim. 1. cap. 8. in Extern. n. 19. & Orosius, 4. cap. 8. quem sequitur Ma- jol. Tom. 1. Colloq. 8. Hac die contigit mors C. Marij. Plutarch. in eo inquit: Mortuus est Marius decimo septimo Consulatus septimi die. Ann. V. C. 668. Etsi die prio- ri signaverit Brietius, ut vidimus, n. 12. nihilominus ann. V. C. 727. inquit: Tunc etiam 16. Kal. Febr. L. Munatius Plancus in Senatu sententiam dixit; qua Casarem, Au- gustum appellari censuit. Ea vox sacrum & venerandum sonat, & hominum conditione su- periozem. Ex hoc igitur Anni Augustorum de- currunt. Ad hac Tribunitia potestate auctus est; ut sacrosanctus & inviolabilis haberetur, at- que in omnes Romanos eorumque subditos le- gum, vita, necis potestatem haberet. Goltz. in Fastis, pag. 207. hujusmodi honorem protrahit usque in ann. V. C. 733. post- quam pax pacta cum Parthis, signis re- ceptis, quae amissa à Craffo. Hac quoque die ludos Palatinos signat in Kalend. Da- vid Origanus, qui per aliquot dies age- bantur. Eorum auctorem (ait) jaciunt Augustum Casarem, qui eos in honorem Julij Caesaris oc- cisi, in parvo rotundo templo, quod fuit in Palatio instituit. Astruit Suetonius duratio- nem horum ludorum, cum in Caligul. cap. 56. dicat in fine Palatinorum eum occisum fuisse, & ex eo constet die 24. peremptum: Josephusque 19. Antiq. cap. 1. dicit: In die Palatinorum ultimo. Unde liquet, ludos fieri per dies octo. Ipse ibid. asserit, hos ludos institutos in honorem Augusti. Alio intuitu institutos & à Cesare, videbimus, 20. Jul.

Mors C. Marij.

Orosius signatur im- perator cum potestate Tribunitia.

Ludi Pala- tini.

Ambrosia, Pithagia, Brumalia.

14 Athenis celebrabantur Ambrosia sacra. Meurs. Graec. fer. Natal. Com. 5. Mytholog. cap. 13. mensē duntaxat signat. Celebrabantur Ambrosia (ait) qui dies erat men- se Januario Dionysio sacer; quia per id tem- pus vina in civitatem importari essent solita. Pithagia verò, cum dolia relinrentur: tunc omnibus presentibus, munus in honorem Diony- sij impartiebant; quod commune erat amicorum symposium. Eadem cum à Romanis celebraban- tur, dicta sunt Brumalia. Agendum 1. & 11. Novembr. De Bacchi Brumalijs, actum, die 12. n. 4. & dicendum 24. Novembr. & 14. Decembr. Sed Rhodigin. 28. cap. 25.

Ambrosia signat in Januario, seu Lenæo. Aliter Ambrosia Jovi describit ibid. Ambro- sia (subdit) quam in Jovis Ciesij dedicatione ferendam Atheniensibus præcipiebant; non her- bam indicat, sed ut docuit Athenæus, omni- genas fruges cum oleo & larice. De Ambro- sia herba, Plin. 25. cap. 7. & 27. cap. 4. Alij Ambrosia dixerunt, quia erat quasi convivium Deorum, quorum Ambrosia cibus & Nectar potus; queis mortales immortalitate donati. Nonus, 11. Dionys. à v. 112. & usquequaque Homerus. Un- de Martial. 11. Epigram. 58.

Juppiter Ambrosia satur est, & nectare vivit. 15 In Græcia etiam hac die Abazæa dicata Dionysio, Capij Regis Asiæ filio: ita dicta à taciturnitate, qua celebrabantur. Meurs. d. & Castell. in Fest. de quibus meminit Cicer. 3. de Natur. Deorum. At Critici nomen proterunt, leguntque Sa- bazia; de quibus, d. 21. à n. 5. Inter La- cedæmones puellæ nobiles juvenes tractos circum aram Junonis, colaphis cædebant; quia Ephori prohibuerunt filias Alcippi nu- bere, & quas mater incenso templo ju- gularavit. Refert articulum Plutarch. in Hi- storij amator. n. 4. at de ritu in posterum colaphizandi puberes à foeminis virginibus, nec verbum loquitur. Nonnulli arbitrantur hujusmodi ludum originem traxisse à puel- lis pedisequis Medæ, illi donatis Corey- ræ in nuptijs cum Jasone in Regia Alci- noi, ut illinc solvenres pervenerunt in Anaphen. Ibi Apollin aram statuunt (ait Apol- lodor. 1. Biblioth. n. 28.) & peractis de mo- re sacrificijs, epulari sunt. Quæ verò ab Are- te, Alcinoi conjuge, duodecim ancilla Medæ dono jam data fuerant, fortissimos illos viros Argonautas per lusum sugillabant. Hinc & ad- huc etiam vetus in sacris deridendi consuetudo mulieribus manet.

Martial. Abazæa.

Juvenes colaphizati à virgini- bus.

Sacra Ad- dephagia.

Ceres Onto, & Omphala.

Imago Gu- le.

Idolum Ze- li.

16 In Sicilia sacra Addephagia. Aristi- des Milesius, de Rebus Siculis. Addephagia, idem est ac Voracitas, Dea ingluvies. In Si- cilia Addephagia visebatur templum: id est, Edacitatis ac Cereris statua, qua dicitur On- to. Rhodigin. 7. cap. 11. Onto, & ut alij di- cunt, apud Gyrard. Syntagm. 14. n. 8. Omph- alia: hoc est, Ventricosa præ gula. Pin- gebatur ventre prominente, gutture gaviæ vel gruis, habens in manibus aves voracis- simas Onocrotalum, & Larum. In sacris di- cebatur: Idolum Zeli, inter Hebræos Baal: id est, Devorator. Est idolum servientium Gu- le; propter quod imago demonstrat ventrem. Lyran. in Ezech. 8. Vide 5. August. n. 5. Unde patrimonialia erant Addephagiæ victi- ma, ac pope figuritores, helluones, lug- co

Philoxeni vulum.

Perfius.

Idem Jupi- ter.

Statua Poly- damantis

Robur insi- gne, & ge- lia.

Mors.

cones & cupediarij. Sepulchrum patens est guttur eorum. Unde Philoxenus (ait ex Ari- stotele A. Gell. 19. cap. 2.) gruis collum à Dijs immortalibus sibi dari optabat. Adi 18. Septembr. à n. 8. Multi Numinis hujus sacrifi- culi, ut Fabius, iccirco appellatus Gurgis: M. Apicius, de quo Plin. 9. cap. 17. Senec. Epist. 15. Cœl. Rhodig. 9. cap. 11. Torum studium, ut (teste Perfio, Satyr. 1. v. 71.)

studium evectus, ut nocte quadam uxorem quo- que absumpserit: cumque summo mane illius manum in ore comperisset; semet statim ju- gularavit. Quid mirum? Adephegiam didi- cerat à Jove, qui Metim uxorem voraciter deglutivit. Dicemus, 14. Februar. n. 12. Mors Philippi Amyntæ Regis Macedoniæ signatur à Josepho, 19. Antiquit. cap. 1. dicemus, 12. Jul.

17 Apud cives Scotussæ (quæ civitas in confinio Macedoniæ juxta Strabonem, 9. n. 7.) statua Polydamantis in cunctis Græ- ciæ ludis victoris: quam Lysippus fecit. Cal- lithen. de Reb. Alexandri. Natione Thessa- lus. Is omnium hominum, Heroibus (& si- qua fuit alia hominum ante Heroas natio) excepis; omnium certe ætatis nostræ hominum statua corporis maximus fuit. Ad titulos (ait Pausanias, cap. 182.) peculiaris accessit fortitu- dinis gloria. Plura ibi ejus refert gesta penè incredibilia, ita ut quod de Hercule fic- tum, strenuè exhibuisset verum. Cum in ejus æmulationem animum dimisisset, in Thraciæ montanis inermis leonem præfe- rocem interfecit. Apprehensum in grege pede magnum indomitum taurum, calci- trantem non nisi relicta in manibus ungula, dimisit. Incitante equos aurigà, alterà tantum manu retraxit à tergo currum. Quæ omnia in statuæ basi erant sculpta. Hujus famà impulsus Darius Nothus, cum per legatos magnis donis & promissis invita- tum Susa ad se evocavit: & ut roboris tanti periculum faceret, in eum catervatim emisit tres ejus corporis stipatores, ex his quos vocabant Immortales; ut ait Herodot. 7. n. 22. Risit Polydamas, & tres simul sine armis, pugnis & calcibus interemit. Rever- sius in patriam, inquit Pausan. cap. 183. Vi- rium suarum fiducia sibi perniciem attulit: nam cum per estatem speluncam intrasset cum aliquot sodalibus in opaco accubiturus; fors minus aqua ita tulit, ut superior spe- lunca pars late faisceret. Ibi Polydamas, ca- teris imminenti periculi metu dilapsis, qua- Tom. I. Ephem.

si unus tantam labem sustinere posset; sublatis manibus montem fulcire conatus; ruina mole oppressus est. Eadem inveniuntur in Rho- digino, lib. 13. cap. 36. & Olimp. 93. ann. 1. Briet. in Chronolog. & V. C. ann. 346. & Nonnio in Goltz. Græciam, Tabul. 20. Statua polita fuit juxta lacum cujus aqua vulneribus medebatur. Idem ibid. & Plin. 31. cap. 2.

Scotussa la- cus.

Columba iterum ex- ira arcam emittitur, & cum oli- væ rama revertitur.

Secunda persecutio Ægyptio- rum insa- cobias.

DIES XVIII. JANUAR.

1 G Rad. 28. Solis in Capricorno, qui purealis juxta Darior. quo etiam exaltatio Martis. Si in horoscopo in- venit, natus dives, sed avarus. Jul. Fir- mic. Aquarius incipit oriri. Columel. Vir ter- ram ferens capite. Sphær. Arab. Dives erit. Sca- lig. Haccine die post primam emissionem columbæ ex Arca, ad quam citò reverfa non inveniens propter limum, quò pedem figeret; transactis septem diebus denuò Noè emisit illam: quæ quidem diu pasta, ad velperam venit in Arcam rostro portans vi- rentibus folijs olivæ ramum. Genes. 8. 11. Allatam ex monte Oliveti, vel ex monte Sion, immò ex paradiso, quò diluvium non pervenit; nugantur Rabbini. Ambros. de Noe & Arca, cap. 20. speciali miraculo oleam tunc virentem attribuit: Quid magnum, si Deo jubente, uno die quo immutata fuerit aqua, statim germinavit?

2 Secunda in Hebræos persecutio in- cipit sub Amenophi. R. Abrah. in Cabal. Historic. ann. 21. à prima juxta Salian. & Briet. juxta Torniel. ann. 17. Ærumnis sicut crocus florebat Israël, & ejus felicitate dirumpebatur Amenophis, irritò consilio ex oppressione laborum; decrevitque tol- lere masculos ex omni Israël, ut foeminis concessis servis, perpetua esset servitus. Qua de causa obstetricum principibus præ- cepit, mentientes abortum, suffocare in parturitione masculos Hebræorum. Econ- trà fecerunt foemina, divitijs & filijs nu- nerata à Domino. Exod. 1. à 15. Mira fa- bulantur Hebræi de his obstetricibus. Vide- sis Alapid. hic & Perer. disput. 10. Petro Comestori cap. 3. placuit hujusmodi tyran- nicum decretum expeditum à Rege, pro- pter oraculum à quodam Ægyptiorum Mysta, de exterminio regni per Hebræum illo in tempore oriturum: at Josephus signat in tertia persecutione post ann. 5. ut videbimus posttridie, n. 1.

3 Abhinc ann. 617. tertius hostis Salo- monis, designatur à Deo futurus Rex Is- raël,

N